

navn. Det har ikke været tilfældet. Israel har ikke respekteret ånden i aftalerne. Implementeringen af selvstyret er blevet forhalet, alt imens den ulovlige bosættelsespolitik er fortsat med stadig flere israelske bosættelser. Antallet af bosættelser er cirka fordoblet, siden Osloaftalen blev indgået.

Her er vi ved et af kerneproblemerne i den her konflikt. Det, at man fra palæstinensisk side kan se, at der på den ene side er en masse retorik omkring en fredsproces, og på den anden ser man israelske bosættere – støttet af den israelske regering – gå i gang med at underminere grundlaget for den selvstændige palæstinensiske stat, der er det eneste rationale, for at palæstinenserne er gået ind i processen.

Det er efterhånden erkendt, at det er et politisk problem. Det har været kendt hele tiden, at det er ulovligt i forhold til Genèvekonventionen, og derfor regner jeg også med, at vi her i dag kan tage klart afstand fra den israelske bosættelsespolitik som en reel hindring i forhold til en bæredygtig fredsproces.

Den palæstinensiske befolkning har oplevet retorik på den ene side og ingen fremskridt på den anden side – hverken politisk eller socialt. De lever i besættelsesområder, oplever daglige ydmygelser og er ikke i stand til at leve et normalt liv. Det er vel indlysende nok, at der i den situation opstår en radikalisering af den palæstinensiske befolkning, som på mange måder kan give en fantastisk farlig udvikling.

Derfor er vi nødt til at tage det her alvorligt; vi er nødt til at kræve af Israel, at de accepterer de FN-resolutioner, som de indtil nu ikke har accepteret; vi er nødt til at kræve, at de trækker sig tilbage fra de besatte områder, og at de går ind i en reel fredsproces.

Det betyder selvfølgelig også, at vi skal tage afstand fra terror og vold – også fra palæstinensisk side. De terrorgrupper, som også er blevet en del af problemet, skal vi selvfølgelig også tage afstand fra. De er også en del af det her problem. Vi skal ikke forstå terroristerne; vi skal analysere den sociale baggrund, der har skabt den her radikaliserings.

Det, der bliver sagt fra de fleste sider i den øjeblikkelige situation, er, at hvis det her fortsætter, vil man se en yderligere radikaliserings af den palæstinensiske terrorisme, og så ender det med, at Israel bliver omgivet af mennesker, der udelukkende anvender de her helt uacceptable måder at lave politik på.

Herbert Pundik sagde meget tydeligt i en artikel i Politiken for nylig, at det er i Israels interesse at få en reel fredsproces i gang. De kan ikke vinde den krig, de er gået ind i her; det kan de ikke, og det bør de heller ikke kunne, for de har ikke ret til at føre den her krig. Derfor er fredsprocessen det eneste, der er at gøre, hvis man skal videre på det her område.

Min tid er heller ikke længere, så jeg stopper her.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg skal gøre en historisk bemærkning til det, vi allerede har hørt.

Hr. Holger K. Nielsen talte om dem, der var blevet fordrevet fra deres land. Det giver mig anledning til at gøre opmærksom på, at staten Israel er etableret på folkerettens grund baserede sig både på mandatpagten i 1920 og delingsplanen fra 1947, som jo blev bestridt fra arabisk side.

I den forbindelse vil jeg også gøre opmærksom på, at når udenrigsministeren i sin tale nævnte, at før 67-krigen omfattede Israel allerede 78 pct. af det historiske Palæstinaområde, så ved jeg ikke, hvad der ligger i ordet historisk. Palæstinamandatet i 1920 taler om et Palæstina omfattende det nuværende Israel, West Bank'en og den på den anden side af Jordan liggende del af Palæstina, som var 91.000 km², altså det, der blev til emiratet Transjordanien. Det var en del af det historiske Palæstina, og det var 91.000 km² i forhold til Vestjordan-landets 27.000 km². Det er dog værd at have i mente.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, men det er stadig sådan, at der ved skabelsen af staten Israel blev skabt et fantastisk stort flygtningeproblem, fordi millioner af palæstinensere blev fordrevet fra deres hjem og måtte leve som flygtninge borte fra det land, de havde boet i indtil da, og hr. Melchior ved jo godt, at dette flygtningeproblem er en del af kernen i hele konflikten mellem Israel og palæstinenserne.

Ved FN's anerkendelse af staten Israel blev det forudsat, at flygtningene kunne vende tilbage til deres hjemland, og i FN-resolution nr. 194 og efterfølgende er det bekræftet, at flygtningeproblemet skal løses. En del af problemets kerne i forbindelse med f.eks. Camp David-forhandlingernes sammenbrud er jo, at der stadig ikke